

El Diacrític | | Actualitzat el 10/10/2020 a les 18:22

Opinions des del sofà

«No em cal estar al cent per cent d'acord amb Àlex Garrido, alcalde de Manlleu, per entendre que la seva dimissió (després repensada) ha estat forçada per un linxament mediàtic covard» | «Sovint sembla com si la societat es dividís entre els qui lluiten i els qui no. I alguns o algunes dels qui no, lluny de sentir-se interpel·lats, escruten, des del sofà, les possibles equivocacions humanes dels altres»

«Si no et mulles, no treguis els paraigües dels qui estan sota l'aiguat i que, a més, lluiten també per a tu» | Josh Howard

No em cal estar al cent per cent d'acord amb Àlex Garrido, alcalde de Manlleu, per entendre que la seva dimissió (després repensada) ha estat forçada per un linxament mediàtic covard i, segurament, amb intencions obscures.

Però no volia parlar concretament d'això. Perquè aquest fet m'ha portat a la memòria la vilesa, intencionada o no, que sovint s'escampa des de la comoditat del sofà contra les persones que lluiten, en qualsevol àmbit, i que no tenen cap càrrec públic.

Si lluites pels drets de la dona, per exemple, et faran responsable de qualsevol suposada ommissió que hagi pogut tenir en aquest àmbit: com si lluitar per aquests drets fos tasca exclusiva de qui un dia els ha defensat. Com si l'opinador o opinadora de sofà estigués per sobre del bé i del mal i

no se li pogués reclamar mai cap responsabilitat.

És a dir: si lluites, has de lluitar sempre. Si lluites, has de tenir una vida privada exemplar, i cadascú ho entendreà d'una manera diferent.

Si lluites, et carrego la responsabilitat de fer-ho bé, a més de la motxilla de la meva inoperància.

Una vegada, quan estava a l'Assemblea antimilitarista d'Osona, em va trucar una dona:

- Hola? M'han dit que vostè es cuida d'això de no anar a la mili.

- No, senyora, jo no em cuido de res.

- Ah, no? Doncs m'han dit que sí. Perquè el meu fill hi ha d'anar aviat.

- Jo formo part de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona. Si el seu fill vol venir, ja en parlarem, i si cal lluitarem al seu costat.

- Molt bé, quin dia es troben? Ja vindré!

- No, senyora, ho ha entès malament. D'entrada, és el seu fill, qui ha de venir, o no.

Val a dir que, a l'hora de a veritat, les mares i els pares dels insubmisos van recolzar molt la lluita i van entendre molt bé que no era individual, sinó col·lectiva.

Però sovint sembla com si la societat es dividís entre els qui lluiten i els qui no. I alguns o algunes dels qui no, lluny de sentir-se interpel·lats, escruten, des del sofà, les possibles equivocacions humanes dels altres.

Doncs, ja n'hi ha prou. Si no et mulles, no treguis els paraigües dels qui estan sota l'aiguat i que, a més, lluiten també per a tu.

